

El Quadern Gris

Josep Pla

Aquell primer amor

Aquell primer amor era, dins un dels grups de la colònia, l'amor d'aquell estiu —d'aquell estiu tan calorós, dit sigui de pas. Eren, tant l'un com l'altre, l'admiració general. Semblaven fets a mida per a agradar-se. Ell era un xicot ceapat, amb la cara quadrada, pàl·lid, la pell picada de barbs, que marxava amb unes maneres una mica gallofes i feia veu de nas. Conxita era una noia poc construïda, esprimatxada, la pell d'un rosa passat, els ulls inexpressius, una dent posada graciosament sobre el llavi, amb un nas que la naturalesa havia exagerat. Era molt curiosa, tastaolletes i trapella, i l'aire que tenia de voler ésser més gran i de tenir més seny del que li marcaven els anys li donava un aspecte antipàtic que tenia tothom encisat. Havent sopat, asseguts en dos balancins, festejaven d'esquena a la casa i de cara al mar en aquell terreny que no és ni passeig ni platja —a la zona marítima, per dir-ho clar-. Era el començament de l'idil·li.

En aquella hora jo solia donar una volta per la població. Arribava, sovint, fins als Canyets. De vegades, un amic m'acompanyava. Sovint el passeig era solitari. En passar per davant de l'idil·li dels balancins, la perplexitat sovint m'aturava. Em trobava davant un primer amor —d'un amor que madurava-.

—Concepció!

—Què vols, Martí?

—No trobes que s'està bé?

—No me'n mouria mai...

—Mira el mar...

—És una preciositat...

—Fa una mica d'humitat...

—Vols dir?

—No diries qui he trobat avui...

—No sé.

—Endevina-ho

—Ai, que ets pesat!...

—Endevina-ho, et dic!

—Quines bromes que fas!

—Doncs he trobat la Lluïseta.

—Ja m’ho pensava...

—Anava molt elegant.

—Sempre dius el mateix. Per què no t’hi cases?

—No se’t pot dir res, Conxita.

—I, ben net, sempre fas el mateix so.

—Que ets egoista!

—¿Què són aquests papers que et surten de la butxaca?

—Els sonets de Dalmau.

—Els sonets de Dalmau?

—Si, avui me’ls ha enviats.

—Aquells tanoca també fa sonets?

—Pobre xicot! Per què parles així?

—Com que ho és...

—¿Et recordaràs de Calella quan siguem a Barcelona?

—Quines preguntes!

—Jo me’n recordaré sempre més...

—Tots els homes dieu igual.

—No fas cap distinció?

—Mira la mosca morta...

—Saps que aquest vestit blanc t’està molt bé?

—Trobos que m’està bé?

—Sí. Et cau molt bé.

—Doncs mira, noi, és el pitjor que tinc.

—Tot t’està bé, s’ha de dir la veritat.

—Els Manegat se’n van a dormir...

—Com ho saps?

—Mira...

—Hi ha llum a la seva habitació

—És clar: ha sortit el queixal del seny a la vella.

—No, la vella encara és a baix. La llum és a la cambra dels casats de nou.

—Si comences me n'aniré...

—Ai, ai, que ets delicada!

—Has de saber i entendre que jo no sóc pas com les altres.

—Ja ho sé, Concepció, ja ho sé!

—Si ho saps, de més a mes.

—Que vols que m'enfandi?

—Tu mateix...

—Què farem demà?

—A la tarda tinc Niño Jesús.

—I al matí?

—Al matí anirem a la pineda.

—No pujarem a Sant Sebastià?

—Hi pujarem un moment, si vols, cap al tard...

Les persones que coneixen la meva modèstia habitual s'estranyaran potser de la meva gosadia d'escriure un primer amor. Quan sabran, però, que la meva temptativa ha fracassat quedaran, no hi ha dubte, tranquil·litzades.